

La pausa

Cristiano Ronaldo està enratxat i es projecta a cor què vols cap a la Pilota d'Or. Però el múscul, en l'art del futbol (i en el de la *realpolitik* com diu un company de feina), no ho és tot. Cal tenir sang freda en els moments decisius i no precipitar-se. I, sobretot, comptar amb un equip tan compromès com sigui possible per aconseguir les grans victòries i els grans títols, els que només estan reservats als elegits.

Ronaldo és un fora de sèrie, però sovint s'angoixa i es precipita. Just el símil d'aquell anunci de pneumàtics fabricats fa uns anys a Sant Joan de Vilatorrada que ubicava el velocista Carl Lewis (el fill del vent) a la línia de sortida sobre unes sabates de taló. El lema, irrefutable, "la potència sense control no serveix de res.

En canvi, Leo Messi interpreta el joc d'una altra manera. Té allò que en diuen *la pausa*. L'instant gairebé paranormal en què els grans jugadors, dins de l'àrea i amb el porter intentant cobrir tots els forats, són capaços d'avaluar, en dècimes de segon, si xuten i col·loquen la pilota a l'únic punt que no abasta el defensor de la porteria; aguanten fins que es tira a terra i el driblen o, amb un toc màgic, cedeixen tota la glòria a un company més ben situat.

En aquest instant del procés, sembla que Artur Mas s'ha erigit com el mestre de la pausa i Junqueras s'hagi adonat que no pot fer com Cristiano que, de vegades, quan és davant del porter vol xutar a rebentar amb els riscos que això comporta: estavellar la pilota al cos d'un porter felí o enviar l'esfèrica fora, a la segona graderia del camp. L'ànsia independentista no és una bona aliada, però la pausa és només un instant breu... molt breu.

Si el nostre Messi allarga massa la pausa potser acabarà empassant-se la pilota, el porter li saltarà als peus o apareixerà un defensa de qui sap on per robar-li l'esfèrica. Es celebra un any de l'acord per a la pregunta del 9-N, hem triangulat força bé i som a l'àrea gran. Ara tenim opcions reals de marcar, però hem de ser hàbils i no malbaratar l'ocasió.

No podem perdre la concentració perquè arribar fins a l'àrea rival ens ha costat Déu i ajuda. Hem confegit un bon equip: hi ha jugadors tècnics (Junqueras), bons jugadors d'equip (Fernández i Arrufat), i d'altres de més irregulars, però coratjosos (Camats). Si ho fem bé, farem fitxatges interessants a la socialdemocràcia catalanista que reforçaran bé la plantilla.

El líder és reconegut, però no pot condicionar el joc de la resta del conjunt. Si té l'ocasió de marcar, segurament ho farà, però la resta de jugadors han de fer-li costat per oferir-li alternatives i recuperar la pilota si ens anorreen l'ofensiva d'atac i hem de tornar a començar.